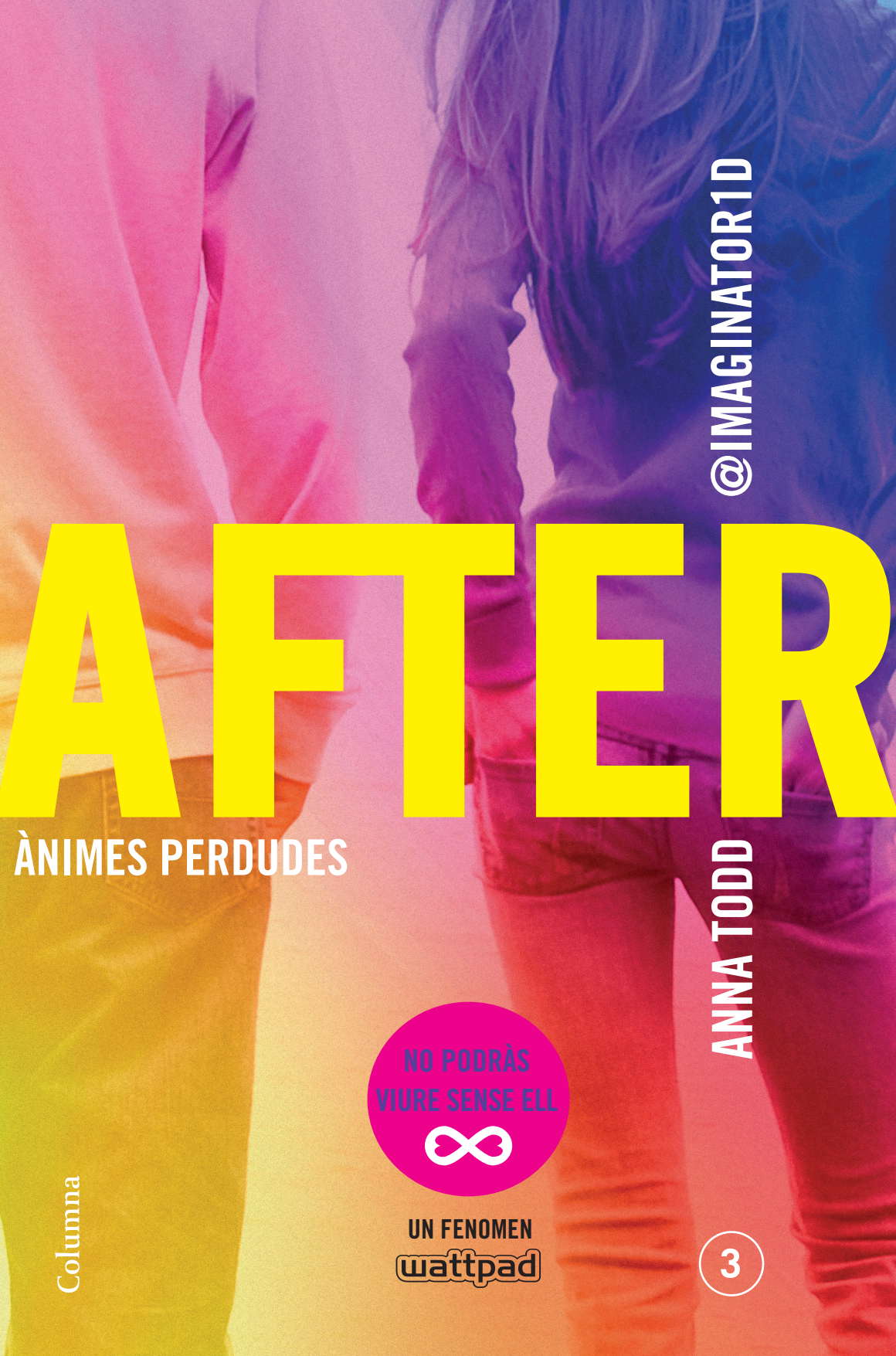

@IMAGINATOR1D

AFTER

ANNA TODD

ÀNIMES PERDUDES

NO PODRÀS
VIURE SENSE ELL

UN FENOMEN
wattpad

Columna

3

ANNA TODD

AFTER.

ÀNIMES PERDUDES

(Sèrie After, 3)

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *AFTER WE FELL*
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2015
© ANNA TODD, 2014
L'AUTORA ESTÀ REPRESENTADA PER WATTPAD.
PUBLICAT D'ACORD AMB L'EDITOR ORIGINAL, GALLERY BOOKS,
UNA DIVISIÓ DE SIMON & SCHUSTER, INC.
© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: ESTHER ROIG, 2015
© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2015
DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2015
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1936-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 26.137-2015
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: CAYFOSA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podem adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Tessa

—**P**are? —No pot ser que aquest home sigui el meu pare, malgrat els coneguts ulls marrons que em miren.
—Tessie? —La seva veu és més sonora del que la recordo, ni que sigui vagament.

En Hardin em mira amb els ulls lluent i després mira el meu pare.

El meu pare. Aquí, en aquest mal barri, i vestit amb roba bruta.

—Tessie? De debò que ets tu? —pregunta.

Estic paralitzada, no tinc paraules per dir a aquest home bor-ratxo que té la cara del meu pare.

En Hardin em posa una mà a l'espatlla, com si intentés fer-me reaccionar.

—Tessa...

Faig un pas cap al desconegut i ell somriu. La barba marró està esquixada de gris, el seu somriure no és ni blanc ni net com el recordo... Com ha acabat així? Tota l'esperança que he conservat que el meu pare hagués canviat de vida, tal com va fer en Ken, s'esvaeix, i la consciència que aquest home és realment el meu pare fa més mal del que hauria de fer.

—Sóc jo —diu algú, i al cap d'un moment m'adono que les paraules han sortit de mi.

S'acosta més i m'abraça.

—No m'ho puc creure! Ets tu! He intentat...

L'interromp en Hardin, que m'arrenca dels seus braços. Reculo, sense saber com comportar-me.

El desconegut —el meu pare— mira ara en Hardin, ara a mi, alerta i amb incredulitat. Però de seguida es relaxa, adopta una postura despreocupada i es manté a distància, i jo me n'alegro.

—Fa mesos que et busco —diu, i es passa la mà pel front, on deixa una taca de brutícia a la pell.

En Hardin se situa davant meu a punt per saltar.

—He estat aquí —dic, baixet, mirant pel costat de l'espatlla d'en Hardin. Li agraeixo la protecció i m'imagino que deu estar molt perplex.

El meu pare se'l mira de dalt a baix una bona estona.

—Uau. Si que ha canviat en Noah.

—No, és en Hardin —dic.

El meu pare passa pel seu costat i se m'acosta una mica més, i veig que en Hardin es tensa quan es mou. A aquesta distància m'arriba la seva pudor.

O bé és l'alcohol del seu alè, o és la seqüela de consumir tant d'alcohol, el que fa que els confongui. En Hardin i en Noah són pols oposats i no es poden ni comparar. El meu pare em passa un braç per la cintura i en Hardin em mira, però brando una mica el cap perquè no intervingui.

—Qui és? —El meu pare manté el braç al voltant de la meua cintura massa temps i em fa sentir incòmoda. Mentrestant, en Hardin es queda quiet i sembla a punt d'explotar. No necessàriament de ràbia, crec, més aviat sembla que no sàpiga què fer ni què dir.

Ja en som dos.

—És el meu... en Hardin és el meu...

—Xicot. Sóc el seu xicot —acaba en Hardin per mi.

Les ninetes marrons de l'home s'engrandeixen tot prenent nota de l'aspecte d'en Hardin.

—Encantat de coneixe't, Hardin. Sóc en Richard. —Allarga la mà per encaixar amb en Hardin.

—Mmm... sí, encantat. —En Hardin està molt desconcertat.

—Què feu vosaltres dos per aquí?

Aprofito l'oportunitat per apartar-me d'ell i posar-me al costat d'en Hardin, que reacciona i m'agafa fort.

—En Hardin s'ha fet un tatuatge —contesto, com un robot. El meu cap és incapaç de pair el que està passant ara mateix.

—Ah... Que bé. Jo també me n'he fet algun en aquest local.

Em vénen al cap imatges del meu pare prenent cafè abans de sortir de casa cada matí per anar a treballar. No s'assemblava gens a aquest d'ara, no parlava com aquest d'ara, i el que és segur és que no es feia tatuatges quan jo el coneixia. Quan jo era la seva nena.

—Sí, els fa el meu amic Tom. —S'arromanga la màniga de la dessuadora i ens ensenya el que sembla un crani a l'avantbraç.

No sembla que tingui res a veure amb ell, però el continuo estudiant i començo a pensar que potser sí.

—Oh... —Continuo sense saber què dir.

Que estrany que és això. Aquest home és el meu pare, l'home que ens va deixar soles, a la mare i a mi. I és aquí, davant meu... borratxo. I no sé què pensar.

Una part de mi està il·lusionada, una petita part que no vull reconèixer encara. En el fons esperava tornar-lo a veure d'ençà del dia que la meva mare em va dir que havia tornat. Sé que és absurd —de fet, estúpid—, però en certa manera sembla que estigui millor que abans. Està borratxo i segurament no té casa, però l'he trobat a faltar més del que he volgut reconèixer i potser només és que li han anat malament les coses darrerament. Qui sóc jo per jutjar-lo si no en sé res de res?

Quan el miro, i miro el carrer on som, em meravella veure que tot continua amb normalitat, com sempre. Hauria jurat que el temps s'havia aturat quan el meu pare s'ha plantat trontollant davant nostre.

—On vius? —pregunto.

La mirada defensiva d'en Hardin està posada en el meu pare, observant-lo com si fos un depredador perillós.

—Estic buscant lloc, no tinc adreça fixa. —S'eixuga el front amb la màniga.

—Ah.

—Treballava a Raymark, però em van fer fora —diu.

Em sona haver sentit a parlar de Raymark. Crec que és una fàbrica. Treballava en una fàbrica?

—Què has fet? Quant temps ha passat? Cinc anys?

Sento que en Hardin s'encarcara al meu costat.

—No, han passat nou anys.

—Nou anys? Ho sento, Tessie. —Els mots li surten una mica arrossegats.

Que em digui «Tessie» m'encongeix el cor; era el nom que feia servir en els bons temps. L'època en què m'alçava sobre les espatlles i corria pel nostre petit jardí, l'època abans que se n'anés. No sé què pensar. Vull plorar perquè fa tant de temps que no el veig. Vull riure perquè trobo irònic veure'l aquí, i li vull fer crits per haver-me deixat. Em confon veure'l així. El recordo borratxo, però aleshores era un borratxo irat, no un borratxo somrient que ensenya tatuatges i saluda el meu xicot donant-li la mà. Potser s'ha convertit en un home més bo...

—Crec que ens n'hauríem d'anar —diu en Hardin, mirant el meu pare.

—Em sap molt de greu; tot no va ser culpa meva. La teva mare... ja saps com és. —Es defensa gesticulant amb les mans—. Sisplau, Theresa, dóna'm una oportunitat —suplica.

—Tessa... —adverteix en Hardin per darrere.

—Espera't un moment —dic al meu pare.

Agafa en Hardin del braç i me l'enduc una mica més lluny.

—Es pot saber què fas? No deus voler... —comença.

—És el meu pare, Hardin.

—És un borratxo fastigós sense sostre —diu, amb repugnància.

Les paraules certes, però dures, d'en Hardin em fan sortir llàgrimes als ulls.

—Fa nou anys que no el veig.

—Precisament... perquè et va abandonar. És una pèrdua de temps, Tessa. —Mira el meu pare, darrere meu.

—Tant me fa. El vull escoltar.

—Molt bé, fes-ho. Però no el convidis al pis ni res d'això. —Branda el cap.

—Si vull, ho faré. I, si vol venir, vindrà. També és casa meva —etzibo.

Miro el meu pare, que porta roba bruta i mira fixament el terra. Quant temps deu fer que no dorm en un llit? Que no menja calent? Només de pensar-hi em fa mal el cor.

—No et deus estar pensant seriosament portar-lo a casa? —Es passa els dits pels cabells en el seu gest habitual de frustració.

—Per viure no, només per aquesta nit. Podríem convidar-lo a sopar —proposo.

El meu pare aixeca el cap i em mira als ulls. Aparto la mirada quan comença a somriure.

—A sopar? Tessa, és un borratxo fastigós que no et veu des de fa deu anys... i tu el vols convidar a sopar?

Avergonyida de les seves paraules, l'agafó pel coll de la samarreta, l'acosto més a mi i parlo baixet.

—És el meu pare, Hardin, i ja no tinc relació amb la meva mare.

—Això no vol dir que n'hagis de tenir cap amb aquest home. Això no acabarà bé, Tess. Ets massa bona amb tothom i no s'ho mereixen.

—Això és important per a mi —dic, i els ulls se li estoven abans que jo tingui temps de comentar la ironia de les seves objeccions.

Sospira i s'estira els cabells embullats amb frustració.

—Maleït sia, Tessa, això no acabarà bé.

—No saps com acabarà, Hardin —xiuxiuejo i miro el meu pare, que es passa els dits per la barba. Sé que és possible que en Hardin tingui raó, però em dec a mi mateixa intentar conèixe'l, o almenys escoltar el que m'ha de dir.

Torno amb el meu pare i l'aprensió instintiva em fa tremolar una mica la veu.

—Vols venir a sopar a casa nostra?

—De debò? —exclama, amb la il·lusió estampada a la cara.

—Sí.

—D'acord! Sí, d'acord! —Somriu, i em passa pel cap l'home que recordo... l'home d'abans de l'alcohol, és clar.

En Hardin no diu res mentre caminem cap al cotxe. Sé que està enfadat i entenc per què. Però també sé que el seu pare ha canviat per millorar i dirigeix la nostra universitat, per l'amor de Déu. Sóc idiota per esperar veure un canvi semblant en el meu pare?

—Apa, és teu? —exclama el meu pare quan ens acostem al cotxe—. És un Capri, oi?, un model de finals dels setanta.

—Sí. —En Hardin puja al seient del conductor.

El meu pare no qüestiona la resposta brusca d'en Hardin i me n'alegro. La ràdio està posada a un volum baix i, tan bon punt en Hardin engega, tots dos estirem la mà cap al dial alhora, amb l'esperança que la música ofegui l'incòmode silenci.

Durant tot el trajecte fins a casa, penso en com s'ho prendrà la meva mare. La idea em provoca esgarrifances i intento centrar-me en el meu imminent trasllat a Seattle.

No, això és gairebé pitjor; no sé com dir-ho a en Hardin. Tanco els ulls i repenjo el cap a la finestra. La mà càlida d'en Hardin es posa sobre la meva i els nervis se'm comencen a calmar.

—Uau, aquí vius? —Quan parem davant de l'edifici de pisos, el meu pare mira bocabadat des del seient de darrere.

En Hardin em fa una mirada com dient «ja hi som», i reacciona.

—Sí, ens hi vam instal·lar fa uns mesos.

A l'ascensor, la mirada protectora d'en Hardin m'encén les galtes i li somric una mica, amb la intenció d'estovar-lo. Sembla que funciona, però ser a casa amb aquest gairebé desconegut és tan estrany que em començo a penedir d'haver-lo convidat. Ja és massa tard, tanmateix.

En Hardin obre la porta del pis i entra sense girar-se, i immediatament se'n va a la nostra habitació sense dir ni ase ni bèstia.

—Torno de seguida —dic al meu pare, i el deixo sol al rebedor.

—Que puc fer servir el lavabo? —pregunta.

—És clar. Al final del passadís —dic, assenyalant la porta del lavabo sense mirar-lo.

A l'altra habitació, en Hardin està assegut al llit traient-se les botes. Mira la porta i em fa un gest indicant que la tanqui.

—Sé que estàs enfadat amb mi —dic baixet, i camino cap a ell.

—N'estic.

Li agafo la cara amb les mans i li acaricio les galtes amb els polzes.

—No te n'estiguis.

Tanca els ulls, reaccionant al meu contacte, i sento que m'agafa la cintura.

—Et farà mal. Només intento impedir que ho faci.

—No em pot fer mal... què vols que faci? Quant de temps fa que no el veig?

—Ara es deu estar guardant les nostres coses a les butxaques —remuga en Hardin, i em fa riure—. No fa gràcia.

Sospiro i li apujo la barbeta perquè em miri.

—Podries animar-te i ser una mica positiu amb això? Ja és prou atabalador sense tenir-te a tu de mal humor i afegint més pressió.

—No estic de mal humor. Només intento protegir-te.

—No cal que em... és el meu pare.

—No és el teu pare...

—Sisplau. —Li passo el dit gros pel llavi i la seva expressió s'estova.

Torna a sospirar i finalment contesta.

—Molt bé, doncs, sopem tots plegats. Segur que no ha menjat res que no sortís d'un puto contenidor en molt de temps.

Se m'esborra el somriure i em tremola el llavi contra la meua voluntat. Se n'adona.

—Perdona'm; no ploris. —Sospira. No ha parat de sospirar des que ens hem trobat el meu pare davant de la botiga de tatuatges. Veure la preocupació d'en Hardin —encara que, com tot en ell, estigui tenyit de còlera— només fa més surrealista la situació.

—Tot el que he dit ho penso, però intentaré no portar-me com un imbècil. —Es posa dret i m'acosta els llavis a la comissura de la boca. Quan sortim del dormitori, murmura—: Anem a donar menjar al vagabund.

Cosa que no ajuda gaire a millorar el meu estat d'ànim.

L'home que hi ha a la sala sembla molt fora de lloc, mirant al voltant i fixant-se en els llibres dels prestatges.

—Prepararé el sopar. Vols mirar la tele? —proposo.

—Et puc ajudar? —ofereix.

—Mmm, d'acord. —Somric a mitges, i em segueix a la cuina.

En Hardin es queda a la sala, mantenint la distància, com em pensava que faria.

—No em puc creure que ja siguis gran i visquis pel teu compte —diu el meu pare.

Obro la nevera per agafar un tomàquet mentre intento ordenar els meus pensaments esvalotats.

—Vaig a la universitat, a la WCU. En Hardin també —contesto, sense comentar la seva expulsió pendent per raons òbvies.

—De debò? A la WCU? Uau.

Seu a taula i veig que s'ha rentat la brutícia de les mans. Tampoc té la taca al front i la humitat a l'espatlla de la seva camisa em fa pensar que també ha intentat rentar-se una llàntia. També està nerviós. Això em fa sentir una mica millor.

Gairebé li parlo de Seattle i de l'emocionant nova direcció que està prenent la meva vida, però encara ho he de dir a en Hardin. La reaparició del meu pare ha afegit una altra desviació amb el meu mapa de carreteres. No sé quants problemes sóc capaç d'afrontar abans que tot s'esfondri als meus peus.

—Tant de bo hi hagués estat per veure-ho. Sempre vaig saber que arribaries lluny.

—Però no hi eres —dic bruscament.

Em sento culpable immediatament després de dir-ho, però no tinc ganes de retirar-ho.

—No hi era, però ara hi sóc i m'agradaria compensar-t'ho.

I, de fet, aquests senzills mots són cruels, perquè em donen esperança —cosa que no està tan malament, al capdavant— que potser només necessita ajuda per deixar de beure.

—Encara... encara beus?

—Sí. —Es mira els peus—. No tant. Sé que ara no ho sembla, però han estat uns mesos difícils... aquesta és la veritat.

En Hardin apareix a la porta de la cuina i sé que fa esforços per no parlar. Espero que se'n surti.

—He vist la teva mare unes quantes vegades.

—Ah, sí?

—Sí. No em va voler dir on eres. La vaig veure molt bé —diu.

És tan estrany que em parli de la meva mare. Al cap em torna a sonar la seva veu recordant-me que aquest home ens va abandonar. Que aquest home és la raó que ella sigui com és.

—Què us va passar... a vosaltres dos?

Poso els pits de pollastre a la cassola, i l'oli espetarrega i salta mentre espero una resposta. No em vull girar i mirar-lo després de fer una pregunta tan directa i abrupta, però no he pogut evitar preguntar-ho.

—No érem compatibles i prou; sempre va voler més del que li podia donar, i ja saps com és.

Això ho sé, però no em fa cap gràcia que en parli en un to tan desdenyós.

Retorno les culpes de la meva mare cap a ell.

—Per què no vas trucar mai? —pregunto ràpidament.

—Vaig trucar. Sempre vaig trucar. Et vaig enviar regals tots els aniversaris. No t'ho va dir, oi?

—No.

—Doncs, és veritat. Ho vaig fer. T'he trobat moltíssim a faltar tot aquest temps. No em puc creure que siguis aquí, davant meu.

Té els ulls lluminosos i la veu tremolosa quan s'aixeca i ve cap a mi. No sé com reaccionar. Ja no el conec, si és que mai el vaig conèixer.

En Hardin entra a la cuina per crear una barrera entre nosaltres i una vegada més m'alegro de la seva interferència. No sé què pensar de tot això: necessito mantenir una distància física entre aquest home i jo.

—Sé que no em pots perdonar. —Gairebé sanglota i se'm fa un nus a l'estómac.

—No és això. Però necessito temps abans de decidir si et tor-

no a incloure en la meva vida. Ni tan sols et conec —dic, i ell assenteix.

—Ho sé, ho sé. —Torna a seure a taula i em deixa acabar de preparar el sopar.